

V BOUNDÉ PLZEŇ

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA V Boudě, Plzeň

Inscenaci dominuje vynikající práce s loutkou a spousta dobře časovaných vtípků.

Jako taková se setkala s velkým ohlasem u obecnosti. Bohužel je třeba říci, že takto mohla proběhnout na pozadí téměř jakéhokoli tématu, neboť přímá souvislost mezi zmíněnými atributy a pohádkou „O Šípkové Růžence“ se téměř nevyskytuje. Jako by pohádkové téma bylo jen záminkou k blbnutí. Ale exponování některých situací a zpočátku výrazově i tématicky poměrně přesná práce s hudbou – např. úvodní vstup sudiček – hovoří jasně o rozhodnutí vést příběh jako takový. Zásadní hrana pochybení je však již v původním uchopení charakterů Růženky a Prince jako fífleny a pitomce. Tato hrana se stává zřejmě osudnou, protože tvůrce nepustí ke katarzi celého příběhu. I když typ outsidersa, co ke štěstí přišel, a protivny, co se stává půvabnou, není nic nemožného. Inscenace tak vyznívá více jako sled gagů, na což ale nemá dostatečný spád, než jako příběh Růženky a velké lásky.

Škoda nápadů, vtípků, tvůrčí energie, báječného vodění loutek, když po skončení produkce nevím a nezažil jsem, proč to všechno bylo. Je mi líto loutek – marioneta není nemohoucí „loutka“ v ruce vodiče. Dokáže být magická a na magii se chvilku hraje.

Domnívám se, že se inscenátoři musí rozhodnout, o čem chtějí hrát. Vtípky – chození vojáka, princovo prokecání se šípkovým trním (což si vlastně musíme domyslet) apod. – nejsou samospasitelné a jejich čas se pohybuje za hranou únosnosti.

Přimlouval bych se za důslednou práci se zvukem a hudbou po celý čas. Jako nositelé emocí tvoří významy a nedovolí spěchat tam, kde se nemá, umožní stříhat, kde by bylo třeba. Je nakročeno. Děti vnímají příběh (trochu divný) a rodiče se baví legráčkami. Dejte jim možnost se na konci sejít v prožitku. Váš potenciál humoru a řemeslných dovedností o to více zazaří.

Vratislav Šrámek

SCÉNOGRAFIE

Jeden z mála souborů, který si uvědomuje důležitost práce se světlem v kukátku pro čitelnost loutek. Ale nejen to. Pracují s ním při tvarování prostoru teplým a studeným barevným světlem, plasticky modelují. Iluzi větší hloubky umocňuje v kukátku neobvyklé použití černého horizontu, ale například také dýmu ve scéně se sudičkami.

Snad by jen mohla být intenzita světla vyšší. Už vzhledem k tomu, že loutkový plán se střídá s živým na předscéně. A tam je naopak přesvíceno, světlo nevytvárané. Střídání prostředí pak působí tvrdě.

Irena Marečková

DISKUSE

V úvodu zazněl chvalo zpěv: díky za invenční ztvárnění notoricky známého námětu. Marionety mě obvykle nudí, ale těm vašim jsem věřila, že opravdu jednájí. Luděk Richter ocenil vodičské schopnosti souboru, i to, jak inscenaci dotáhli. Ale vadí mu, že pro legraci zasuli příběh Růženky. Všechny fóry konkurují Růžence a bohužel úspěšně. Vznikl tak příběh „o frackovi, kterej získá vola.“ Vráta Šrámek zehrá, že princ je debil a princezna fíflena, takže ke katarzi už proto nemůže dojít. A pak to vypadá, že marioneta katarzi neumí. Irena Marečková oceňuje, že v představení jsme viděli zatím nejlepší úroveň svícení, ale doporučuje stejnou světelnou péči jako kukátku věnovat i předscénám. Výhrady k světlu naopak vznesl loutkář-hasič: stojí to zato, takhle hrát? Já pořád instinktivně sahal po hasicím přístroji. Diskusi uzavírá Štěpán Filčík, obrací se k režisérovi Tomáši Jerešovi rádcovsky i prorocky: dodej katarzi a korálky humoru budou líp sedět. Ale až budeš psát třetí hru, bude to tam. Tohle bylo na debut skvostný!

Kuna